Samling af Afgørelser

PERSONALERETTENS DOM (Anden Afdeling)

17. juli 2012*

»Personalesag — disciplinærsag — disciplinærsanktion — fjernelse fra tjenesten — igangværende indledende undersøgelse ved de nationale kriminalretter på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelsen om fjernelse fra tjenesten — ligebehandling af mænd og kvinder — forbud mod afskedigelse af en gravid arbejdstager i perioden fra graviditetens indtræden til udløbet af barselsorloven«

I sag F-54/11,

angående et søgsmål anlagt i henhold til artikel 270 TFUE, som finder anvendelse på Euratomtraktaten i henhold til denne traktats artikel 106A,

BG, forhenværende tjenestemand ved Den Europæiske Ombudsmand, Strasbourg (Frankrig), ved advokaterne L. Levi og A. Blot,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Ombudsmand ved J. Sant'Anna, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne D. Waelbroeck og A. Duron,

sagsøgt,

har

PERSONALERETTEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M.I. Rofes i Pujol, og dommerne I. Boruta og K. Bradley (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig X. Lopez Bancalari,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 13. marts 2012,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

1 Ved stævning indgået til Personalerettens Justitskontor den 4. maj 2011 har BG anlagt nærværende søgsmål med påstand dels om annullation af den af Den Europæiske Ombudsmand trufne afgørelse om at anvende sanktionen fjernelse fra tjenesten uden tab af pensionsrettigheder over for sagsøgeren, dels om erstatning af det tab, hun angiveligt har lidt som følge af denne afgørelse.

Retsforskrifter

2 Artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder har følgende ordlyd:

»[…]

Enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov. Enhver skal have mulighed for at blive rådgivet, forsvaret og repræsenteret.

[…]«

3 Artikel 23 i chartret, med overskriften »Ligestilling mellem mænd og kvinder«, lyder således:

»Der skal sikres ligestilling mellem mænd og kvinder på alle områder, herunder i forbindelse med beskæftigelse, arbejde og løn.

[…]«

4 Artikel 1e, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) bestemmer:

»Tjenestemænd i aktiv tjeneste skal tildeles arbejdsvilkår, der opfylder passende sundheds- og sikkerhedsstandarder, der mindst svarer til de mindstekrav, der gælder i forbindelse med foranstaltninger, der vedtages på disse områder i henhold til traktaterne.«

5 Vedtægtens artikel 12 har følgende ordlyd:

»En tjenestemand skal afholde sig fra enhver handling og enhver adfærd, der kan skade den anseelse, der er forbundet med hans funktion.«

6 Vedtægtens artikel 86, stk. 3, bestemmer følgende:

»Reglerne, procedurerne og foranstaltningerne for disciplinær forfølgning og reglerne og procedurerne for administrative undersøgelser er fastsat i bilag IX.«

7 Bilag IX til vedtægten vedrører disciplinær forfølgning. Artikel 5 i bilaget lyder således:

»1. I hver institution indføres der et disciplinærråd, i det følgende benævnt »rådet«. Mindst et medlem af rådet, som kan være dets formand, vælges uden for institutionen.

2. Rådet består af en formand og fire permanente medlemmer, der kan erstattes af suppleanter; såfremt den berørte tjenestemand er placeret i en lønklasse indtil AD 13, samles rådet med to supplerende medlemmer fra samme ansættelsesgruppe og fra samme lønklasse som den tjenestemand, der er under disciplinær forfølgning.

3. De permanente medlemmer af rådet og deres suppleanter udpeges blandt de tjenstgørende tjenestemænd, der mindst er i lønklasse AD 14 for alle andre tilfælde end dem, der vedrører tjenestemænd i lønklasse AD 16 eller AD 15.

[…]«

8 Artikel 6 i bilag IX til vedtægten lyder således:

»1. Ansættelsesmyndigheden og Personaleudvalget udpeger samtidig hver to permanente medlemmer og to suppleanter.

2. Formanden og formandens suppleant udpeges af ansættelsesmyndigheden.

[…]

5. I løbet af de fem dage, der følger efter rådets konstituering, kan den berørte tjenestemand én gang afvise et af rådets medlemmer. Institutionen kan også afvise et af rådets medlemmer.

[…]«

9 Artikel 10 i bilag IX til vedtægten bestemmer:

»Den disciplinære sanktion skal stå i forhold til alvorligheden af den begåede fejl. For at fastslå fejlens alvorlighed og for at beslutte, hvilken sanktion der skal iværksættes, tages der især hensyn til:

a) fejlens art og de omstændigheder, hvorunder den er begået

b) omfanget af den skade, som den begåede fejl har påført institutionernes integritet, omdømme eller interesser

c) i hvor høj grad fejlen har været forsætlig eller udtryk for forsømmelse

d) de grunde, tjenestemanden har haft til at begå fejlen

e) tjenestemandens lønklasse og anciennitet

f) graden af tjenestemandens personlige ansvar

g) tjenestemandens arbejdsopgaver og ansvarsområder

h) gentagelsestilfælde af handlingen eller den culpøse adfærd

i) tjenestemandens adfærd under hele karrieren.«

10 Artikel 18 i bilag IX til vedtægten har følgende ordlyd:

»På grundlag af de dokumenter, der er blevet forelagt for rådet, og under hensyn til eventuelle skriftlige eller mundtlige udtalelser samt til udfaldet af den undersøgelse, der måtte være foretaget, afgiver rådet med stemmeflerhed en begrundet udtalelse om substansen i de indberettede forhold og eventuelt om den sanktion, som det finder bør anvendes i anledning af de påklagede forhold. Udtalelsen underskrives af alle rådets medlemmer. Hvert medlem af rådet kan vedlægge udtalelsen en divergerende tilkendegivelse. Udtalelsen tilstilles ansættelsesmyndigheden og den pågældende

tjenestemand senest to måneder efter den dag, hvor ansættelsesmyndighedens indberetning blev modtaget, idet fristen dog afpasses efter, hvor kompliceret sagen er. Når undersøgelsen er foretaget på rådets initiativ, er fristen på fire måneder, idet den dog afpasses efter, hvor kompliceret sagen er.«

11 I artikel 23 i bilag IX til vedtægten bestemmes:

»1. Når ansættelsesmyndigheden fremsætter påstand om, at en tjenestemand har begået en alvorlig fejl ved enten at have brudt sine tjenestepligter eller at have overtrådt almindelige retsregler, kan den på ethvert tidspunkt suspendere ophavsmanden til denne fejl i en nærmere bestemt eller ubestemt periode.

2. Ansættelsesmyndigheden træffer denne beslutning efter at have hørt den pågældende tjenestemand, undtagen under ekstraordinære omstændigheder.«

12 Artikel 25 i bilag IX til vedtægten bestemmer:

»Hvis der er rejst straffesag mod en tjenestemand for samme forhold, er hans sag først definitivt afgjort, når domstolskendelsen ikke længere kan appelleres.«

13 Artikel 3, stk. 3, i Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår (EFT L 39, s. 40) er affattet således:

»Dette direktiv er ikke til hinder for bestemmelser vedrørende beskyttelse af kvinder, særlig i forbindelse med graviditet og moderskab.«

14 Direktiv 76/207 blev ophævet med virkning fra den 15. august 2009 ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning) (EUT L 204, s. 23), hvis artikel 1, med overskriften »Formål«, bestemmer:

»Dette direktiv har til formål at sikre gennemførelsen af princippet om lige muligheder for og lige behandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv.

I det øjemed indeholder det bestemmelser til gennemførelse af princippet om ligebehandling for så vidt angår:

a) adgang til beskæftigelse, herunder forfremmelse, og til erhvervsuddannelse

b) arbejdsvilkår, herunder løn

c) erhvervstilknyttede sociale sikringsordninger.

Det indeholder endvidere bestemmelser, der skal sikre, at gennemførelsen bliver mere effektiv, ved at der fastsættes relevante procedurer.«

15 Artikel 2, stk. 2, i direktiv 2006/54 bestemmer:

»I dette direktiv omfatter forskelsbehandling:

[…]

c) enhver form for dårligere behandling af en kvinde i forbindelse med graviditet eller barselorlov som defineret i direktiv 92/85/EØF.«

16 Artikel 10, med overskriften »Forbud mod afskedigelse«, i Rådets direktiv 92/85/EØF af 19. oktober 1992 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, som er gravide, som lige har født, eller som ammer (tiende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF) (EFT L 348, s. 1), er affattet således:

»For at sikre, at arbejdstagere som defineret i artikel 2 kan udøve den ret til beskyttelse af sikkerhed og sundhed, som er anerkendt i nærværende artikel, fastsættes følgende:

1) Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at forbyde afskedigelse af arbejdstagere som defineret i artikel 2 i perioden fra graviditetens indtræden til udløbet af den i artikel 8, stk. 1, fastsatte barselsorlov, undtagen i særlige tilfælde, som ikke har forbindelse med deres tilstand, hvor afskedigelse er tilladt efter national lovgivning og/eller praksis, eventuelt med den kompetente myndigheds samtykke.

2) Når en arbejdstager som defineret i artikel 2 afskediges i den periode, der er nævnt i stk. 1, skal arbejdsgiveren skriftligt give en berettiget begrundelse af afskedigelsen.

[…]«

Sagens faktiske omstændigheder

17 Efter at have arbejdet siden 2002 hos Den Europæiske Ombudsmand som midlertidigt ansat og dernæst som tjenestemand i ansættelsesgruppen for assistenter (AST) var sagsøgeren fra den 1. oktober 2008 til den 31. juli 2010 ansat i ansættelsesgruppen for administratorer (AD) som ansvarlig for kommunikation i enheden »Kommunikation« ved Ombudsmandens tjenestegrene. Hun var indplaceret i lønklasse AD 5.

18 Under retsmødet præciserede sagsøgeren, at hun på tidspunktet for de faktiske omstændigheder var ejer af et hus i Kehl (Tyskland), som hun og hendes ægtefælle aldrig havde brugt som deres hovedbopæl, og at hun i 2006 købte en lejlighed i Strasbourg (Frankrig). Denne lejlighed blev senere sat til salg.

19 Ultimo februar 2008 blev sagsøgeren oprettet som kunde hos et kooperativt ejendomsselskab (herefter »det kooperative selskab«) med henblik på køb af en bolig i Strasbourg ved hjælp af offentlig støtte, som i Frankrig blev tilbudt lavindkomstfamilier, som herved fik mulighed for at blive førstegangskøbere af egen bolig. Sagsøgeren fremsendte som supplement til sin sagsmappe to indkomstattester af 27. februar 2008 vedrørende 2006 og 2007.

20 Ved skrivelse af 24. marts 2009 anmodede det kooperative selskab sagsøgeren om at bekræfte sin interesse i at erhverve en bolig og om at fremsende visse oplysninger til selskabet.

21 I løbet af juli 2009 anmodede det kooperative selskab sagsøgeren om med henblik på at kunne godkende hendes sag at fremsende sine lønsedler samt hendes ægtefælles lønsedler.

22 Sagsøgeren fremsendte herefter lønsedler for april, maj, juni og juli 2009 (herefter »lønsedlerne«) samt oplysninger vedrørende hendes ægtefælles indtægt.

23 Den 3. august 2009 kontaktede det kooperative selskab chefen for enheden »Administration og Personale« ved Ombudsmandens tjenestegrene med henblik på at opnå yderligere oplysninger vedrørende dels det hensyn, som skulle tages til den af tjenestemænd i Den Europæiske Union oppebårne løn med henblik på tildeling af lån til køb af fast ejendom via offentlig støtte, dels de af sagsøgeren fremsendte lønsedler. Efter en anmodning fra Ombudsmandens tjenestegrene fremsendte det kooperative selskab kopier af lønsedlerne.

24 Enheden »Administration og Personale« blev efter at have set lønsedlerne klar over, at disse var blevet ændret, således at den pågældendes løn fremstod som lavere, end den faktisk var. Af lønsedlerne for april, maj og juni 2009 fremgik således en nettoløn på 2 410,36 EUR i stedet for 5 822,43 EUR, og af lønsedlen for juli 2009 fremgik en nettoløn på 5 711,32 EUR i stedet for 9 123,39 EUR.

25 Den 10. august 2009 fremsendte chefen for enheden »Administration og Personale« en e-mail til det kooperative selskab med henblik på at underrette det om dels, at han ikke var i stand til at præcisere, hvilke beløb der skulle lægges til grund i henhold til fransk lov, dels at han havde afsløret væsentlige urigtigheder i de lønsedler, som sagsøgeren havde fremsendt.

26 Den 11. august 2009 foreslog chefen for enheden »Administration og Personale«, at der blev iværksat en administrativ undersøgelse vedrørende den »mulige forfalskning af officielle dokumenter fra Ombudsmanden […] og [deres] anvendelse i forhold til tredjemand med henblik på at opnå en personlig fordel«.

27 Den 17. august 2009 underrettede det kooperative selskab chefen for enheden »Administration og Personale« om, at det agtede at anmode sagsøgeren om at fremsende en attest vedrørende den skattemæssige referenceindkomst for 2008 til selskabet.

28 Den 25. august 2009 anmodede sagsøgeren Ombudsmandens tjenestegrene om at fremsende den af det kooperative selskab krævede attest samt en anden attest på tysk til hende. Samme dag meddelte chefen for enheden »Administration og Personale« sagsøgeren, at det ikke var muligt omgående at fremsende attesten for 2008, men han fremsendte den tyske attest til hende.

29 Den 26. august 2009 indsendte sagsøgeren til det kooperative selskab et dokument med overskriften »Attest« vedrørende den skattemæssige indkomst for 2008 på papir med Ombudsmandens logo fra enheden »Administration [og Personale]«.

30 Det kooperative selskab fremsendte denne attest til enheden »Administration og Personale«, som konstaterede, at det pågældende dokument ikke var blevet udfærdiget af denne enhed. På nævnte attest var bl.a. opført referencenummeret på den tyske attest, som var blevet fremsendt til sagsøgeren den 25. august 2009.

31 Den 2. september 2009 besluttede Ombudsmanden at indlede en administrativ undersøgelse, at underrette Den Franske Republiks anklagemyndighed om de pågældende faktiske omstændigheder og at suspendere sagsøgeren fra tjenesten på ubestemt tid, uden lønfradrag. Sagsøgeren blev underrettet herom samme dag.

32 Den 3. september 2009 blev sagsøgeren indkaldt til en første afhøring i forbindelse med den administrative undersøgelse. Under denne afhøring erkendte hun selv at have foretaget forfalskningen af de fire lønsedler og af attesten vedrørende indkomsten for 2008. Hun underrettede desuden efterforskerne om, at hun var gravid, besvarede de spørgsmål, som hun blev stillet, og gav efterforskerne en håndskreven skrivelse, hvori hun erklærede, at hun på ingen måde nægtede de faktiske omstændigheder, som blev foreholdt hende, men at hun ønskede at forklare sig. Hun erklærede bl.a., at hun havde begået »meningsløse« handlinger, og at hun havde opført sig således med henblik på at »gøre ende på en absolut uudholdelig familiemæssig situation«, nemlig vanskeligheden ved at optage et lån til køb af fast ejendom på grund af hendes ægtefælles alvorlige sygdom.

33 Den 18. september 2009 fremsendte efterforskerne deres konklusioner vedrørende de faktiske omstændigheder, som blev foreholdt sagsøgeren. Denne fremsendte supplerende bemærkninger den 22. september 2009, hvori det bl.a. blev præciseret, at hun primo juli 2009 var blevet klar over, at hun var gravid og havde handlet i en tilstand af panik, idet hun frygtede, at hendes sag hos det kooperative selskab ikke ville blive imødekommet.

34 Ved skrivelse af 24. september 2009 tilsendte efterforskerne Ombudsmanden rapporten vedrørende den administrative undersøgelse, hvori de konkluderede, at sagsøgeren havde forfalsket dokumenter, og at hun havde fremsendt dem til det kooperative selskab som dokumenterende bilag til en ansøgning, der, hvis den var blevet imødekommet, ville have gjort det muligt for hende at optage et lån til køb af fast ejendom på vilkår, som ifølge fransk ret var forbeholdt lavindkomstfamilier. Følgelig anbefalede efterforskerne, at der blev indledt en disciplinær forfølgning.

35 Den 23. oktober 2009 blev sagsøgeren hørt af Ombudsmanden i forbindelse med den foreløbige høring, jf. artikel 3 i bilag IX til vedtægten.

36 Den 20. november 2009 besluttede Ombudsmanden at indlede en disciplinær forfølgning. Henset til sagsøgerens graviditet og efter udtalelse fra institutionens rådgivende læge besluttede Ombudsmanden den 18. januar 2010 at udsætte handlingerne i forbindelse med den disciplinære forfølgning til en dato, som lå efter sagsøgerens barsel.

37 Den 19. maj 2010 indbragte Ombudsmanden sagen for disciplinærrådet, som hørte sagsøgeren den 8. juli 2010.

38 Den 9. juli 2010 afgav disciplinærrådet en begrundet udtalelse, hvori det nåede frem til den konklusion, at de indberettede forhold var fastslået og anerkendt af sagsøgeren.

39 Hvad angår den foreslåede sanktion forklarede disciplinærrådet sin indstilling således:

»– De indberettede forhold skader den anseelse, der er forbundet med [sagsøgerens] funktion, i særdeleshed i sammenhæng med den integritet, der er forbundet med den institution, som beskæftiger hende, og udgør alvorlige overtrædelser af vedtægtens artikel 12 […].

– Det er uomtvisteligt, at de indberettede forhold har forsætlig karakter, og at tjenestemanden er ansvarlig.

– Tjenestemanden udfører meget ansvarsfulde arbejdsopgaver.

– Der er ikke tale om gentagelsestilfælde af de indberettede forhold.

– Tjenestemanden har under hele sin karriere fået gode bedømmelsesrapporter.«

40 Henset til disse omstændigheder foreslog disciplinærrådet med stemmeflerhed sanktionen »indplacering af sagsøgeren i en lavere ansættelsesgruppe med degradering (AST 1, løntrin 1)«. Et mindretal i disciplinærrådet var imidlertid af den opfattelse, at fjernelse fra tjenesten var den mest passende sanktion.

41 I Ombudsmandens afgørelse af 20. juli 2010, som blev meddelt sagsøgeren den 22. juli 2010, besluttede denne at anvende sanktionen fjernelse fra tjenesten uden tab af pensionsrettigheder med virkning pr. 31. juli 2010 (herefter »den anfægtede afgørelse«).

42 Den 21. oktober 2010 indgav sagsøgeren en klage over afgørelsen af 20. juli 2010 i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2.

43 Ved afgørelse af 18. januar 2011, som blev meddelt sagsøgeren den 24. januar 2011, afslog Ombudsmanden klagen.

Parternes påstande og retsforhandlingerne

44 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Afgørelsen af 20. juli 2010 annulleres.

— Om fornødent annulleres afgørelsen af 18. januar 2011, som blev meddelt den 24. januar 2011, om udtrykkelig afvisning af klagen.

Følgelig:

— Principalt fastslås, at en annullation af den anfægtede afgørelse medfører, at sagsøgeren med tilbagevirkende kraft fra ikrafttrædelsesdatoen for nævnte afgørelse genindsættes i sin stilling som fuldmægtig i lønklasse AD 5, løntrin 2, samt medfører betaling af de økonomiske rettigheder, som hun har ret til for hele denne periode, med tillæg af morarenter beregnet med Den Europæiske Centralbanks rentesats, forhøjet med 2 procentpoint.

— Subsidiært tilpligtes Ombudsmanden at betale et beløb, som svarer til den aflønning, sagsøgeren ville have oppebåret fra ikrafttrædelsesdatoen for hendes fjernelse fra stillingen i august 2010 indtil den måned, hvor hun når pensionsalderen, i juli 2040, og at foretage en tilsvarende regulering af sagsøgerens pensionsrettigheder.

— Under alle omstændigheder tilpligtes Ombudsmanden at betale et beløb på 65 000 EUR i erstatning for den af sagsøgeren lidte ikke-økonomiske skade.

— Ombudsmanden tilpligtes at betale sagens omkostninger.

45 Ombudsmanden har nedlagt følgende påstande:

— Ombudsmanden frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

46 Personaleretten opfordrede i sin foreløbige retsmøderapport, som blev fremsendt den 15. december 2011, parterne til at besvare spørgsmål som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse. Parterne har besvaret disse spørgsmål inden for den fastsatte frist. Sagsøgeren har imidlertid meddelt Personaleretten, at hun ikke var i stand til at fremlægge en kopi af den oplysningsseddel, som var vedlagt det kooperative selskabs anmodning af 24. marts 2009.

Retlige bemærkninger

1. *Søgsmålets genstand*

47 Sagsøgeren har foruden annullation af afgørelsen af 20. juli 2010 nedlagt påstand om, om fornødent, annullation af afgørelsen af 18. januar 2011, hvorved ansættelsesmyndigheden afslog hendes klage.

48 Ifølge fast retspraksis har påstande om annullation, der formelt er rettet mod en afgørelse om afslag på en klage, den virkning retligt at få prøvet den akt, der har været genstand for klagen, når denne afgørelse som sådan er uden selvstændigt indhold (jf. i denne retning Domstolens dom af 17.1.1989, sag 293/87, Vainker mod Parlamentet, Sml. s. 23, præmis 8). Eftersom afgørelsen om afslag på den klage, der blev indgivet over den anfægtede afgørelse, i det foreliggende tilfælde er uden selvstændigt indhold, skal søgsmålet derfor anses for alene at være rettet mod den anfægtede afgørelse.

49 Desuden bemærkes, at det ikke påhviler Personaleretten at udstede påbud til EU-institutioner i forbindelse med en sag anlagt i henhold til vedtægtens artikel 91 (jf. f.eks. Personalerettens dom af 24.2.2010, sag F-89/08, P mod Parlamentet, præmis 120, og af 14.9.2010, sag F-52/09, Da Silva Pinto Branco mod Domstolen, præmis 31). Påstandene om, at Personaleretten fastslår, at en annullation af den anfægtede afgørelse medfører, at sagsøgeren med tilbagevirkende kraft fra ikrafttrædelsesdatoen for denne afgørelse genindsættes i sin stilling som fuldmægtig i lønklasse AD 5, løntrin 2, skal følgelig forkastes.

2. *Annullationspåstanden*

50 Sagsøgeren har til støtte for sin påstand om annullation af den anfægtede afgørelse fremsat fem anbringender henholdsvis om tilsidesættelse af den i vedtægten fastsatte procedure for disciplinær forfølgning, tilsidesættelse af begrundelsespligten, anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn, tilsidesættelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder og af retten til barselsorlov, samt tilsidesættelse af omsorgspligten og af princippet om god forvaltningsskik.

51 Desuden har sagsøgeren i sine skriftlige indlæg rejst et spørgsmål om Ombudsmandens rolle i forbindelse med den disciplinære forfølgning, henset til principperne om processuel ligestilling af parterne og om en retfærdig rettergang. Selv hvis det antages, at sagsøgeren dermed tilsigter at fremføre et anbringende til støtte for sin annullationspåstand, må det imidlertid fastslås, at et sådant anbringende, som i strid med procesreglementets artikel 35, stk. 1, litra e), ikke understøttes af nogen argumentation, skal forkastes.

Det første anbringende om tilsidesættelse af den i vedtægten fastsatte disciplinære forfølgning

52 Anbringendet om tilsidesættelse af den i vedtægten fastsatte disciplinære forfølgning er baseret på tre led om henholdsvis tilsidesættelse af artikel 25 i bilag IX til vedtægten, tilsidesættelse af artikel 23 i bilag IX til vedtægten og tilsidesættelse af artikel 5 og 6 i bilag IX til vedtægten.

Det første anbringendes første led om, at der er indledt en straffesag for samme forhold

– Parternes argumenter

53 Sagsøgeren har gjort gældende, at Ombudsmanden i strid med artikel 25 i bilag IX til vedtægten traf en endelig afgørelse uden at afvente konklusionen på den straffesag, som var indledt mod sagsøgeren.

54 Ifølge Ombudsmanden skal begrebet »straffesag«, jf. artikel 25 i bilag IX til vedtægten, vurderes i lyset af den nationale ret, som finder anvendelse i den foreliggende sag, og derfor i lyset af fransk ret. Ombudsmanden har i denne forbindelse gjort gældende, at der i henhold til fransk ret ikke eksisterede en »straffesag« på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, og har nedlagt påstand om, at Personaleretten forkaster dette led i det første anbringende.

55 Sagsøgeren har under retsmødet anført, at det er nødvendigt at give artikel 25 i bilag IX til vedtægten en selvstændig fortolkning, og at den henvisning til fransk ret, som Ombudsmanden foretager i svarskriftet, er irrelevant.

– Rettens bemærkninger

56 Indledningsvis konstateres, at klagepunktet om tilsidesættelse af artikel 25 i bilag IX til vedtægten ikke blev fremført i forbindelse med den administrative procedure.

57 Ombudsmanden har ganske vist ikke nedlagt en afvisningspåstand over for sagsøgeren. Imidlertid udgør overensstemmelsen mellem klagen og søgsmålet, som er afgørende for, at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, en ufravigelig procesforudsætning, som det tilkommer Unionens retsinstanser at undersøge af egen drift (jf. Personalerettens dom af 11.7.2007, sag F-7/06, B mod Kommissionen, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

58 Denne regel kan kun finde anvendelse i tilfælde, hvor søgsmålet ændrer genstanden for og årsagen til klagen, idet begrebet »årsagen« til klagen skal fortolkes vidt. Hvad bl.a. angår en påstand om annullation på grund af »tvistens årsag« forstås sagsøgerens anfægtelse af den anfægtede retsakts materielle lovlighed eller, alternativt, anfægtelse af dens formelle lovlighed, hvilken sondring er blevet anerkendt i retspraksis (jf. Personalerettens dom af 1.7.2010, sag F-40/09, Časta mod Kommissionen, præmis 83 og den deri nævnte retspraksis).

59 I det foreliggende tilfælde konstateres, at sagsøgeren på tidspunktet for klagen påberåbte sig flere argumenter vedrørende såvel den anfægtede afgørelses formelle som materielle lovlighed, nemlig at proceduren for vedtagelsen af nævnte afgørelse var ulovlig, at de påtalte forhold var indholdsmæssigt urigtige, at begrundelsespligten var tilsidesat, og at der var sket tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet. Det følger heraf, at sagsøgeren ved i stævningen at fremsætte et anbringende om tilsidesættelse af artikel 25 i bilag IX til vedtægten ikke har tilsidesat reglen om overensstemmelse, og at dette anbringende følgelig kan antages til realitetsbehandling.

60 For så vidt angår sagens realitet har suspensionen af den disciplinære forfølgning indtil afslutningen af straffesagen, jf. artikel 25 i bilag IX til vedtægten, to formål.

61 Dels tilgodeser bestemmelsen hensynet til ikke at påvirke retsstillingen for den pågældende tjenestemand i forbindelse med en strafferetlig forfølgning, der er indledt mod den pågældende som følge af forhold, som i øvrigt er genstand for en disciplinær forfølgning i institutionen (Rettens dom af 19.3.1998, sag T-74/96, Tzoanos mod Kommissionen, præmis 34).

62 Dels gør en sådan suspension det muligt i forbindelse med den disciplinære forfølgning at tage hensyn til de faktiske konstateringer, der er foretaget af strafferetten i dens endelige afgørelse. Artikel 25 i vedtægtens bilag IX knæsætter nemlig princippet, hvorefter »straffedommen er afgørende for den pågældendes retsstilling under disciplinærsagen«, hvilket bl.a. er begrundet i, at de nationale strafferetter råder over flere undersøgelsesbeføjelser end ansættelsesmyndigheden. Følgelig er administrationen i de tilfælde, hvor de samme forhold kan udgøre en strafferetlig overtrædelse og en tilsidesættelse af tjenestemandens vedtægtsmæssige forpligtelser, bundet af de faktiske konstateringer, som strafferetten har foretaget i forbindelse med straffesagen. Når strafferetten har fastslået eksistensen af de faktiske forhold, kan administrationen dernæst foretage en retlig bedømmelse af disse forhold under hensyn til begrebet tjenstlig forseelse, idet den bl.a. skal undersøge, om forholdene udgør tilsidesættelser af de vedtægtsmæssige forpligtelser (Rettens dom af 10.6.2004, sag T-307/01, François mod Kommissionen, præmis 75, og Personalerettens dom af 13.1.2010, forenede sager F-124/05 og F-96/06, A og G mod Kommissionen, præmis 323).

63 Desuden fremgår det af retspraksis på området, at det tilkommer den pågældende tjenestemand at tilsende ansættelsesmyndigheden de oplysninger, som gør det muligt at vurdere, om de faktiske omstændigheder, som foreholdes ham i forbindelse med den disciplinære forfølgning, parallelt er genstand for en straffesag mod ham. Med henblik på at opfylde denne forpligtelse skal den pågældende tjenestemand principielt godtgøre, at straffesagen er blevet indledt mod ham, mens han var genstand for en disciplinær forfølgning. Det er nemlig udelukkende, når en sådan straffesag er blevet indledt, at de faktiske omstændigheder, som omfattes heraf, kan identificeres og sammenlignes med de faktiske omstændigheder, med hensyn til hvilke den disciplinære forfølgning er blevet iværksat, med henblik på at afgøre, om de eventuelt er identiske (jf. Rettens dom af 30.5.2002, sag T-197/00, Onidi mod Kommissionen, præmis 81).

64 Det tilkommer følgelig Personaleretten at afgøre, for det første, om sagsøgeren under hensyn til omstændighederne i den foreliggende sag har godtgjort, at »[en] straffesag […] for samme forhold« var blevet indledt på tidspunktet for den anfægtede afgørelse.

65 Det bemærkes indledningsvis, at ifølge fast retspraksis skal ordlyden af en EU-retlig bestemmelse, som ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes lovgivning med hensyn til fastlæggelsen af dens betydning og rækkevidde, normalt i hele Unionen undergives en selvstændig og ensartet fortolkning, som skal søges under hensyntagen til bestemmelsens kontekst og formålet med den pågældende ordning (Rettens dom af 5.10.2009, sag T-58/08, Kommissionen mod Roodhuijzen, præmis 70, og af 13.9.2011, sag T-62/10 P, Zangerl-Posselt mod Kommissionen, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis). Det er kun, når der ikke i EU-retten eller i almindelige EU-retlige principper kan findes elementer, der gør det muligt for EU's retsinstanser ved selvstændig fortolkning at fastlægge indholdet og rækkevidden af en bestemmelse, at de endog i mangel af en udtrykkelig henvisning kan se sig nødsaget til at henvise til medlemsstaternes lovgivning med henblik på anvendelsen af EU-retten.

66 Det følger af denne retspraksis, at de relevante bestemmelser i vedtægten for det første skal undersøges (dommen i sagen Kommissionen mod Roodhuijzen, præmis 71). De eneste henvisninger til begrebet »straffesag« i vedtægten findes imidlertid i artikel 24 og 25 i bilag IX, altså i sammenhæng med den disciplinære forfølgning, men disse giver ikke nogen nyttige oplysninger hvad angår indholdet af dette begreb. Det må derfor konstateres, at vedtægten ikke præciserer indholdet af begrebet »straffesag« i modsætning til f.eks. begrebet »en tjenestemands faste ægteskabslignende forhold« med henblik på tildeling af husstandstillæg i sagen Kommissionen mod Roodhuijzen, et begreb, som var defineret i artikel 1, stk. 2, litra c), i bilag VII til vedtægten.

67 Hvad angår EU-retten bemærkes, at lovgiver har vedtaget flere retsakter, som dels udtrykkeligt, dels stiltiende, henviser til national ret med henblik på definitionen af begrebet »straffesag« eller det mere specifikke begreb »strafferetlig forfølgning«. I artikel 1, litra c), i Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA af 15. marts 2001 om ofres stilling i forbindelse med straffesager er termen »straffesag« således defineret som »straffesager som defineret i den relevante nationale ret« (EFT L 82, s. 1). Ligeledes tillægger artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU af 22. maj 2012 om ret til information under straffesager »mistænkte og tiltalte« rettigheder uden at fastlægge selvstændige definitioner af disse begreber (EUT L 142, s. 1).

68 Personaleretten udleder heraf, at det ikke er muligt i EU-retten at finde elementer, som gør det muligt for den ved selvstændig fortolkning at præcisere indholdet og rækkevidden af termen »straffesag« i artikel 25 i bilag IX til vedtægten. Under disse omstændigheder kan Personaleretten med henblik på anvendelsen af denne bestemmelse kun henvise til medlemsstaternes lovgivning, i det foreliggende tilfælde til Den Franske Republiks lovgivning, hvis strafferetlige myndigheder anser sig for kompetente med henblik på de faktiske forhold, som foreholdes sagsøgeren.

69 I denne henseende fremgår det af sagen, at der på det tidspunkt, hvor den anfægtede afgørelse blev truffet, pågik en indledende undersøgelse af de faktiske omstændigheder, der blev kvalificeret som »forfalskning af officielle dokumenter fra Ombudsmanden […] og anvendelse i forhold til tredjemand« med henblik på at opnå en personlig fordel, men at der ikke var blevet indledt en retslig undersøgelse ved en undersøgelsesdommer.

70 For det andet bemærkes, at begrebet »straffesag« som følge af, at det indebærer iværksættelse af en offentlig påtale med henblik på strafpålæggelse, ikke kan omfatte blot en indledende undersøgelse. Det følger heraf, at der ikke i henhold til fransk ret var blevet indledt en straffesag på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

71 Selv om der ikke foreligger en straffesag som omhandlet i national ret, skal tjenestemanden imidlertid, når denne, som i det foreliggende tilfælde, er genstand for en undersøgelse, der kan føre til en straffesag, have mulighed for specifikt, og henset til det dobbelte formål med artikel 25 i bilag IX til

vedtægten, at godtgøre dels, at den disciplinære afgørelse kan påvirke hans stilling i en eventuelt efterfølgende straffesag, som nævnte undersøgelse ville kunne føre til (jf. dommen i sagen Tzoanos mod Kommissionen, præmis 38), dels at administrationen i forbindelse med den disciplinære forfølgning har taget hensyn til de af sagsøgeren anfægtede faktiske omstændigheder, inden straffedomstolen definitivt har fastslået dem.

72 Dette er ikke tilfældet i den foreliggende sag.

73 Dels må det nemlig konstateres, at sagsøgeren i sin stævning indskrænkede sig til at anføre, at betingelsen i artikel 25 i bilag IX til vedtægten ikke var blevet overholdt, uden endog at forsøge at godtgøre, at en afgørelse, som definitivt afgjorde hendes situation, kunne berøre hendes stilling i den eventuelt efterfølgende straffesag, som den undersøgelse, der var i gang på tidspunktet for den disciplinære forfølgning, kunne føre til, en straffesag, som ville vedrøre identiske faktiske omstændigheder.

74 Dels bemærkes hvad angår princippet om, at »straffedommen er afgørende for den pågældendes retsstilling under disciplinærsagen«, at dette princip, når det skal anvendes i forbindelse med blotte undersøgelser, endog før der er blevet indledt en straffesag, skal fortolkes indskrænkende, idet de disciplinære forfølgninger ellers ville miste deres effektive virkning. Et sådant princip kan i særdeleshed ikke forhindre administrationen i at vedtage en disciplinær sanktion, når den baserer sig på faktiske omstændigheder, som på tidspunktet for vedtagelsen af dens afgørelse ikke er bestridt af den pågældende tjenestemand.

75 I det foreliggende tilfælde fremgår det af sagen, at alle de faktiske omstændigheder, som danner grundlag for den anfægtede afgørelse – ændringen af fire lønsedler og af en indkomstattest samt fremlæggelsen af disse ændrede dokumenter for tredjemand i forbindelse med en ansøgning om opnåelse af et banklån til en fordelagtig rente – var anerkendt af sagsøgeren og bekræftet flere gange under den procedure, som førte til den anfægtede afgørelse. Endvidere har sagsøgeren ikke søgt at godtgøre, at en fransk straffedomstol, som ville kunne få sagen forelagt efter afslutningen af den indledende undersøgelse, som hun er genstand for, ville kunne foretage faktiske konstateringer, som på en eller anden måde kunne rejse tvivl om, hvorvidt disse faktiske omstændigheder materielt er korrekte.

76 Sagsøgeren blev forespurgt herom under retsmødet og indskrænkede sig til at oplyse, at en eventuel straffesag ville kunne kaste lys over visse »uafklarede spørgsmål«, såsom de omstændigheder, hvorunder ændringen af indkomstattesten for 2008 blev foretaget, sagsøgerens interesse i at ændre lønsedlerne og denne attest samt den personlige fordel, som sagsøgeren ville opnå ved de handlinger, som foreholdes hende.

77 Imidlertid fremgår det af sagen, at spørgsmålene vedrørende dels sagsøgerens eventuelle interesse i at ændre lønsedlerne og indkomstattesten, dels den personlige fordel, som hun kunne have opnået ved en sådan ændring, ikke har været afgørende elementer i Ombudsmandens afgørelse, som begrænsede sig til, som en skærpende omstændighed, at tage hensyn til sagsøgerens formål med at bruge disse dokumenter »i forbindelse med en ansøgning om et banklån til en favorabel rentesats, beregnet til lavindkomstfamilier«, hvilket ikke er bestridt af sagsøgeren, og til at afvise de af sagsøgeren fremsatte alternative forklaringer.

78 Det følger af det ovenstående, at eftersom der på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse endnu ikke var indledt en straffesag mod sagsøgeren, har sagsøgeren ikke specifikt bevist, at den disciplinære afgørelse i tilfælde af, at den undersøgelse, der var i gang på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, ville føre til, at der indledtes en straffesag for de samme forhold, ville risikere at påvirke hendes stilling under en eventuel straffesag, eller at administrationen har taget hensyn til andre faktiske omstændigheder end dem, som var anerkendt af sagsøgeren.

79 Følgelig bør det første anbringendes første led forkastes.

Det første anbringendes andet led om en processuel fejl i forbindelse med vedtagelsen af afgørelsen om suspension

– Parternes argumenter

80 Sagsøgeren har gjort gældende, at hendes suspension blev besluttet i strid med artikel 23 i bilag IX til vedtægten, eftersom hun ikke blev hørt forud for vedtagelsen af denne afgørelse.

81 Ombudsmanden har hertil for det første anført, at afgørelsen om at suspendere sagsøgeren blev vedtaget, uden at hun blev hørt, men under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 23 i bilag IX til vedtægten, som fastsætter en sådan mulighed i tilfælde af ekstraordinære omstændigheder. Ombudsmanden er for det andet af den opfattelse, at selv om der forelå en processuel fejl i forbindelse med vedtagelsen af afgørelsen om suspension, ville denne ikke have nogen indflydelse på den anfægtede afgørelse.

– Rettens bemærkninger

82 Det følger af fast retspraksis, at en afgørelse om suspension af en tjenestemand er en bebyrdende retsakt, der kan være genstand for et annullationssøgsmål på de betingelser, der er fastsat i vedtægtens artikel 90 og 91 (Rettens dom af 19.5.1999, sag T-203/95, Connolly mod Kommissionen, præmis 33).

83 Imidlertid udgør en sådan afgørelse ikke et uundværligt led i sagsbehandlingen, som forbereder den endelige afgørelse om fastsættelse af den sanktion, der skal pålægges, men en selvstændig afgørelse, som ansættelsesmyndigheden kan vedtage, og hvis anvendelse er betinget af en påstand om, at der foreligger en alvorlig fejl (jf. dommen i sagen Connolly mod Kommissionen, præmis 36, og Rettens dom af 16.12.2004, forenede sager T-120/01 og T-300/01, De Nicola mod EIB, præmis 113). Det følger heraf, at det forhold, at afgørelsen om suspension eventuelt er ulovlig, ikke vil have nogen indvirkning på den anfægtede afgørelses gyldighed.

84 Følgelig er det første anbringendes andet led irrelevant og bør herefter forkastes.

Det første anbringendes tredje led om, at disciplinærrådets sammensætning er ulovlig

– Parternes argumenter

85 Sagsøgeren har gjort gældende, at et disciplinærråd sammensat udelukkende af medlemmer uden for institutionen som det disciplinærråd, for hvilket Ombudsmanden indbragte sagen, var nedsat i strid med artikel 5 og 6 i bilag IX til vedtægten.

86 Ombudsmanden har gjort gældende, at det første anbringendes tredje led skal forkastes.

– Rettens bemærkninger

87 Det konstateres, at artikel 5, stk. 1, i bilag IX til vedtægten ved at indskrænke sig til at fastslå, at mindst ét medlem af rådet skal vælges uden for den pågældende institution, på ingen måde forbyder, at hovedparten, eller endog alle disciplinærrådets medlemmer, kan vælges uden for institutionen.

88 En fortolkning af denne bestemmelse, som fører til at forbyde, at der oprettes disciplinærråd sammensat udelukkende af medlemmer uden for den pågældende institution, har ikke blot ingen holdepunkter i ordlyden, men har, som Ombudsmanden med rette har anført i svarskriftet, den konsekvens, at det i institutioner eller organer, som ikke råder over et tilstrækkeligt antal tjenestemænd i den lønklasse, som kræves i artikel 5 og 6 i bilag IX til vedtægten for at deltage i et disciplinærråd, vil være umuligt gyldigt at oprette et sådant.

89 Følgelig bør det første led af det første anbringende forkastes.

90 Det følger af det ovenfor anførte, at det første anbringende bør forkastes i sin helhed.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten

Parternes argumenter

91 Sagsøgeren er af den opfattelse, at hverken disciplinærrådets udtalelse eller afgørelsen om fjernelse fra tjenesten opfylder begrundelseskravet.

92 Sagsøgeren har for det første henvist til den kortfattede karakter af disciplinærrådets udtalelse, som ikke forklarer, hvorledes eller af hvilken grund de forhold, som foreholdes hende, skader den anseelse, der er forbundet med funktionen. Sagsøgeren har endvidere bestridt disciplinærrådets påstand om, at hun udførte arbejdsopgaver, som indebar et stort ansvar, idet hun henviser til, at hun var tjenestemand i den laveste lønklasse i ansættelsesgruppe AD.

93 Sagsøgeren er for det andet af den opfattelse, at afgørelsen om fjernelse fra tjenesten ikke er i overensstemmelse med kravene om begrundelse af den grund, at den fraveg disciplinærrådets udtalelse.

94 Ifølge sagsøgeren kontrollerer Ombudsmanden ikke i den anfægtede afgørelse »[…] det faktiske indhold af de indberettede forhold«, men indskrænker sig til at oprette en liste over de skærpende eller formildende omstændigheder, som ligner en »stiløvelse«, og redegør på ingen måde for, hvorfor sanktionen fjernelse fra tjenesten er mere passende end den degradering, som blev anbefalet af disciplinærrådet.

95 Ombudsmanden er af den opfattelse, at disciplinærrådet og ansættelsesmyndigheden har opfyldt begrundelsespligten ved at redegøre for de relevante elementer, og har nedlagt påstand om, at dette anbringende forkastes.

Rettens bemærkninger

96 Ifølge fast retspraksis skal en bebyrdende retsakts begrundelse gøre det muligt for Domstolen at udøve sin kontrol med hensyn til afgørelsens lovlighed og skal give den berørte de oplysninger, der er nødvendige for at kunne fastslå, om afgørelsen er korrekt (jf. Rettens dom af 19.5.1999, forenede sager T-34/96 og T-163/96, Connolly mod Kommissionen, præmis 93 og den deri nævnte retspraksis).

97 Spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsen for ansættelsesmyndighedens afgørelse om pålæg af en sanktion opfylder disse krav, skal vurderes ikke blot i forhold til dens ordlyd, men ligeledes i forhold til dens indhold samt i forhold til samtlige retsregler på det pågældende område. I denne forbindelse gælder, at skønt disciplinærrådet og ansættelsesmyndigheden i denne forbindelse er forpligtet til at nævne de faktiske og retlige omstændigheder, som er afgørende for, om deres afgørelser er lovligt begrundet, og de betragtninger, som har ført dem til at træffe dem, skal det understreges, at det ikke

kræves, at de drøfter de faktiske og retlige punkter, som den pågældende har fremført under sagens behandling (Rettens dom af 5.12.2002, sag T-277/01, Stevens mod Kommissionen, præmis 71 og den deri nævnte retspraksis).

98 Såfremt den af ansættelsesmyndigheden valgte sanktion, som tilfældet er i den foreliggende sag, er strengere end den i disciplinærrådets udtalelse angivne sanktion, må begrundelsen endvidere klart angive de grunde, som har ført ansættelsesmyndigheden til at fravige disciplinærrådets udtalelse (jf. i denne retning Domstolens dom af 29.1.1985, sag 228/83, F. mod Kommissionen, præmis 35).

99 Det er i lyset af disse principper, at det skal undersøges, om disciplinærrådets udtalelse og den anfægtede afgørelse er behørigt begrundet.

100 Hvad for det første angår klagepunktet om disciplinærrådets udtalelses kortfattede karakter bemærkes, at denne udtalelse ganske vist er meget kortfattet. Imidlertid konstaterer disciplinærrådet dels, at rigtigheden af de indberettede forhold er anerkendt af sagsøgeren, dels undlader udtalelsen ikke at indkredse de forskellige skærpende og formildende omstændigheder, som støtter forslaget om at degradere sagsøgeren, således at det muliggør en domstolskontrol og giver den berørte de oplysninger, der er nødvendige for at kunne afgøre, om afgørelsen er korrekt. Følgelig skal dette klagepunkt forkastes.

101 Hvad angår sagsøgerens anfægtelse af disciplinærrådets vurdering af, at de arbejdsopgaver, hun udførte, var meget ansvarsfulde, er der tale om et spørgsmål, som henhører under behandlingen af sagens realitet, og ikke under behandlingen af, hvorvidt begrundelsen er tilstrækkelig eller ej. Dette spørgsmål vil derfor blive undersøgt efterfølgende i forbindelse med det tredje anbringende om, at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

102 For så vidt angår den anfægtede afgørelses begrundelse henviser denne til sagsøgerens erhvervsmæssige status, til »forfalskningen af fire lønsedler« og af en attest samt til »anvendelsen af disse forfalskede dokumenter i forhold til tredjemand« i forbindelse med en ansøgning om opnåelse af et banklån til en fordelagtig rente. For det andet tager afgørelsen hensyn til, at sagsøgeren har anerkendt rigtigheden af disse forhold lige fra den første afhøring for disciplinærrådet og aldrig under sagen har bestridt disse. For det tredje har Ombudsmanden forklaret, at de handlinger, der foreholdes sagsøgeren, og hendes efterfølgende adfærd »umuliggør, at der opretholdes, eller endog genskabes, et institutionelt, fagligt og personligt tillidsforhold mellem Ombudsmanden og [sagsøgeren]«, og at hendes fortsættelse inden for EU's offentlige forvaltning, henset til den alvorlige karakter af hendes adfærd og handlinger, vil skade dennes omdømme alvorligt og have meget negative indvirkninger på Ombudsmandens moralske autoritet.

103 En sådan begrundelse, som langt fra indskrænker sig til at være en stiløvelse, præciserer de konkrete forhold, som foreholdes sagsøgeren, samt de betragtninger, som fik ansættelsesmyndigheden til at vedtage sanktionen fjernelse fra tjenesten frem for sanktionen degradering. Nævnte begrundelse giver den berørte de oplysninger, der er nødvendige for at kunne afgøre, om den anfægtede afgørelse er korrekt, og gør det muligt for Domstolen at udøve sin kontrol med hensyn til afgørelsens lovlighed.

104 Henset til disse omstændigheder kan begrundelsen for disciplinærrådets udtalelse og begrundelsen for den anfægtede afgørelse ikke anses for at være utilstrækkelige.

105 Følgelig bør det andet anbringende forkastes.

Det tredje anbringende om, at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn

106 Det tredje anbringende består af to led, som henholdsvis vedrører indholdsmæssig urigtighed af de forhold, der gøres gældende over for sagsøgeren, og en åbenbar tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

Det tredje anbringendes første led om, at de forhold, der gøres gældende over for sagsøgeren, er indholdsmæssigt urigtige

– Parternes argumenter

107 Sagsøgeren er af den opfattelse, at Ombudsmanden har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at antage, at hun havde til hensigt at opnå »en personlig fordel af social karakter« af sine handlinger, jf. ordlyden af den anfægtede afgørelse. Hun har endvidere oplyst, at der ifølge fransk retspraksis kun foreligger en forfalskning, der er strafbar i henhold til artikel 441-1 i den franske straffelovbog, når det forfalskede eller ændrede dokument kan forvolde andre et aktuelt eller eventuelt tab, og har anført, at hendes handling i det foreliggende tilfælde ikke har forvoldt noget tab.

108 Ombudsmanden har gjort gældende, at dette anbringendes første led skal forkastes.

– Rettens bemærkninger

109 Det bemærkes, at afgørelsen om at anvende sanktionen fjernelse fra tjenesten følger af det forhold, som sagsøgeren ikke har bestridt, at hun ændrede flere officielle dokumenter, og at hun anvendte dem over for tredjemand. Disse forholds indholdsmæssige rigtighed anfægtes derfor ikke af sagsøgeren.

110 Selv om det er korrekt, at den anfægtede afgørelse foreholder sagsøgeren, at denne har anvendt »forfalskede dokumenter over for tredjemand med henblik på at opnå en personlig fordel af social karakter«, er denne afgørelse baseret på den omstændighed, at officielle dokumenter var blevet ændret og anvendt over for tredjemand. Den anfægtede afgørelse lægger nemlig sagsøgerens hensigt om at anvende disse dokumenter »i forbindelse med en ansøgning om et banklån til en favorabel rentesats, beregnet til lavindkomstfamilier« til grund som en skærpende omstændighed. Denne omstændighed er ikke bestridt af sagsøgeren, som begrænser sig til at gøre gældende, at hun ikke har opnået nogen fordel af social karakter af sine handlinger, uden imidlertid at fremføre noget argument, som kan godtgøre, at den anfægtede afgørelse baserede sig på sidstnævnte formål. I øvrigt konstateres endvidere, at den anfægtede afgørelse detaljeret undersøger de af sagsøgeren fremsatte forskellige forklaringer, men forkaster dem, og at sagsøgeren ikke har fremført nogen anden tilfredsstillende forklaring på sine handlinger.

111 Dernæst er den retlige kvalificering af sagsøgerens handlinger i lyset af fransk strafferet irrelevant, eftersom de anfægtede forhold blev undersøgt af Ombudsmanden ud fra synsvinklen, om der forelå en tjenstlig forseelse, og ikke ud fra synsvinklen, om der forelå en strafferetsovertrædelse.

112 Under disse omstændigheder konstateres, at sagsøgeren ikke har fremført noget argument, som kan godtgøre, at den anfægtede afgørelse var behæftet med et åbenbart urigtigt skøn hvad angår indholdet af de forhold, som foreholdes sagsøgeren. Følgelig bør det tredje anbringendes første led forkastes.

Det tredje anbringendes andet led om, der er sket en åbenbar tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

– Parternes argumenter

113 Sagsøgeren er af den opfattelse, at den fastsatte sanktions definitive og uoprettelige karakter er uforholdsmæssig, henset til den begåede fejl og omstændighederne i den foreliggende sag, og at Ombudsmanden har fejlvurderet de skærpende og formildende omstændigheder.

114 Ombudsmanden har gjort gældende, at dette led i det tredje anbringende skal forkastes.

– Rettens bemærkninger

115 Ifølge artikel 10 i bilag IX til vedtægten skal den disciplinære sanktion stå i forhold til alvorligheden af den begåede fejl. Samme artikel opregner ligeledes de kriterier, som ansættelsesmyndigheden især skal tage hensyn til ved valget af sanktion.

116 Fastsættelsen af sanktionen er baseret på ansættelsesmyndighedens samlede vurdering af alle de konkrete forhold og omstændighederne i hvert enkelt tilfælde, idet vedtægten ikke fastsætter en fast sammenhæng mellem de deri indeholdte sanktioner og de forskellige slags fejl begået af tjenestemændene og ikke præciserer, i hvilket omfang eksistensen af skærpende eller formildende omstændigheder skal indvirke på valget af sanktion.

117 Det bemærkes endvidere, at overholdelsen af princippet om effektiv retsbeskyttelse, der er udtrykt i chartrets artikel 47, ikke udelukker, at der i en administrativ procedure først pålægges en sanktion af en administrativ myndighed. Det forudsætter imidlertid, at afgørelsen fra en administrativ myndighed, eftersom denne ikke selv opfylder betingelserne i denne artikel, som det i det foreliggende tilfælde er tilfældet med ansættelsesmyndigheden, efterfølgende kontrolleres af »et retligt organ, der har fuld prøvelsesret« (jf. i denne retning og analogt Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 10.2.1983, Albert og Le Compte mod Belgien, serie A, nr. 58, § 29, dommene i sagerne Schmautzer, Umlauft, Gradinger, Pramstaller, Palaoro og Pfarrmeier mod Østrig af 23.10.1995, serie A, nr. 328 A-C og 329 A-C, henholdsvis §§ 34, 37, 42, 39, 41 og 38, og dom af 24.9.2009, Mérigaud mod Frankrig, sag nr. 32976/04, § 68). Et retligt organ skal for at kunne kvalificeres som et »retligt organ, der har fuld prøvelsesret« bl.a. have kompetence til at undersøge alle faktiske og retlige spørgsmål, der er relevante for at afgøre den tvist, som er indbragt for den (Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 3.2.2003, Chevrol mod Frankrig, nr. 49636/99, § 77 og den deri nævnte retspraksis, og af 4.3.2004, Silvester's Horeca Service mod Belgien, sag nr. 47650/99, § 27), hvilket i tilfælde med en disciplinær sanktion indebærer, at den bl.a. har beføjelse til at vurdere, om sanktionen står i rimeligt forhold til fejlen, uden at indskrænke sig til at undersøge, om der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn, eller om der foreligger magtfordrejning (Rettens dom af 15.5.2012, sag T-184/11 P, Nijs mod Revisionsretten, præmis 85 og 86).

118 Det er inden for de retlige rammer, der er beskrevet i denne doms præmis 115-117, at Personaleretten skal vurdere de af sagsøgeren fremførte argumenter om en angivelig tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet ved at undersøge, om ansættelsesmyndighedens afvejning af de skærpende og formildende omstændigheder er sket på en forholdsmæssig måde.

119 I det foreliggende tilfælde er der ingen holdepunkter for at antage, at den anfægtede sanktion er uforholdsmæssig, eftersom sagsøgeren ved at ændre officielle dokumenter alvorligt har skadet den anseelse, der er forbundet med hendes funktion, og definitivt har brudt tillidsforholdet mellem hende og Ombudsmanden. Desuden gør ingen af de af sagsøgeren anførte omstændigheder det muligt at konkludere, at den pålagte sanktion er uforholdsmæssig i forhold til den adfærd, som foreholdes sagsøgeren.

120 Sagsøgeren har i særdeleshed for det første gjort gældende, at Ombudsmanden fejlagtigt som skærpende omstændigheder har taget hensyn til de vigtige arbejdsopgaver, som sagsøgeren udførte som administrator med ansvar for kommunikation, de foreholdte forholds karakter af meget alvorlige fejl, sagsøgerens manglende evne til og afvisning af at anerkende forholdene, den store skade, som Ombudsmandens omdømme har lidt, og den omstændighed, at hun havde handlet med overlæg.

121 For så vidt angår de af sagsøgeren udførte opgaver var sagsøgeren, som Ombudsmanden med rette har anført i sine processkrifter, den eneste administrator i enheden »Kommunikation«. Endvidere fremgår det af de bedømmelsesrapporter, som er bilagt stævningen, at hun rent faktisk havde vigtige funktioner med hensyn til offentlige kontrakter og administration af offentlige midler. Sagsøgerens erfaring hos Ombudsmanden og de vigtige arbejdsopgaver, som hun var tillagt, viser Ombudsmandens tillid til sagsøgeren og begrunder, at han har taget hensyn til disse forhold som skærpende omstændigheder (jf. i denne retning dommen i sagen Onidi mod Kommissionen, præmis 146).

122 Hvad angår karakteriseringen af de faktiske omstændigheder og forsømmelsens grovhed har sagsøgeren indskrænket sig til at hævde, at denne ikke er af en sådan karakter, at den fik hende til at fornægte sin rolle som tjenestemand, men hun har ikke fremført noget argument, som kan rejse tvivl om Ombudsmandens vurdering, hvorefter den omstændighed at have ændret officielle dokumenter og anvendt dem over for tredjemand er en meget alvorlig fejl.

123 Vedrørende klagepunktet om »[sagsøgerens] manglende evne til og afvisning af at anerkende forholdene« og den omstændighed, at hun aldrig har undskyldt sin adfærd, bemærkes, at Ombudsmanden aldrig har bestridt, at sagsøgeren har anerkendt de faktiske omstændigheder, og at han i den anfægtede afgørelse reelt anser »[sagsøgerens] manglende evne til og afvisning af at anerkende grovheden af de begåede forhold« som en skærpende omstændighed. Selv om det er korrekt, at sagsøgeren under samtalen med efterforskerne øjeblikkeligt havde forsikret, at hun var »bevidst om forholdenes grovhed«, fremgår det endvidere af sagsakterne, at hun flere gange forsøgte at bagatellisere grovheden. Under afhøringen med Ombudsmanden understregede hun således, at det kooperative selskab og anklagemyndigheden ikke tillagde sagen stor betydning; i de supplerende kommentarer af 3. november 2009 klagede hun ligeledes over Ombudsmandens »vilje til at gøre for meget ud af det […] for i sidste ende at tilsidesætte proportionalitetsprincippet«. Endelig indskrænkede sagsøgeren sig til over for efterforskerne at undskylde »dette forfærdelige og vanskelige øjeblik, som denne situation og [hendes] handlinger påtvang [dem]«, men hun undskyldte på intet tidspunkt sine handlinger. Følgelig kan det ikke foreholdes Ombudsmanden, at han som en skærpende omstændighed konstaterede, at sagsøgeren ikke havde forstået grovheden af de forhold, som blev foreholdt hende.

124 Sagsøgeren har anført, at Ombudsmanden med urette som en skærpende omstændighed har henvist til den skade, som hendes handlinger har forvoldt Ombudsmandens omdømme, eftersom sagen er forblevet fortrolig. Det bemærkes imidlertid, at sagsøgeren selv har beklaget sig over den offentlighed, som sagen har haft, og at sagen, som påpeget af Ombudsmanden, naturligvis er kendt af det kooperative selskab og af de franske offentlige myndigheder, til hvem Ombudsmanden i medfør af artikel 4, stk. 2, i Europa-Parlamentets afgørelse 94/262/EKSF, EF, Euratom af 9. marts 1994 vedrørende Ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv (EFT L 113, s. 15) har meddelt de forhold, som foreholdes sagsøgeren, således at dette klagepunkt ikke kan tiltrædes.

125 Endelig har sagsøgeren anfægtet klagepunktet om, at hun handlede med overlæg, som Ombudsmanden har lagt til grund. Imidlertid bemærkes, at det er ubestridt, at sagsøgerens handlinger foregik over en periode på ca. to måneder fra primo juli 2009 til den 26. august 2009, som var den dato, hvor sagsøgeren indsendte den indkomstattest, som hun selv havde lavet, til det kooperative selskab. De handlinger, som sidstnævnte anerkender at have begået, indebærer desuden klart en forberedelse, hvilket udelukker en uoverlagt handling, således som påstået af sagsøgeren. Dette klagepunkt bør herefter forkastes.

126 For det andet har sagsøgeren for så vidt angår vurderingen af de formildende omstændigheder foreholdt Ombudsmanden, at denne ikke har taget hendes håbløse personlige og familiemæssige situation i betragtning. Imidlertid viser den omstændighed, at Ombudsmanden har forkastet disse argumenter, ikke, at han ikke har taget dem i betragtning.

127 Sagsøgeren har endvidere foreholdt Ombudsmanden, at denne ikke har draget konsekvenserne af den omstændighed, at der ikke var tale om gentagelser fra hendes side. I denne forbindelse anføres i artikel 10, litra h), i bilag IX til vedtægten, at ansættelsesmyndigheden med henblik på at afgøre alvorligheden af fejlen tager hensyn til gentagelsestilfælde af handlingen eller den culpøse adfærd, således at en eventuel gentagelse vil kunne begrunde en skærpelse af sanktionen. Til gengæld kan den omstændighed, at der ikke foreligger gentagelser, ikke udgøre en formildende omstændighed, eftersom en tjenestemand principielt skal afholde sig fra enhver handling og enhver adfærd, der kan skade den anseelse, der er forbundet med den pågældendes funktion (jf. i denne retning Rettens dom af 30.11.2011, sag T-208/06, Quinn Barlo m.fl. mod Kommissionen, præmis 255 og 264, hvorefter et fravær af gentagen overtrædelse ikke kan udgøre en formildende omstændighed, som er appelleret til Domstolen, sag C-70/12 P).

128 Sagsøgeren har foreholdt Ombudsmanden, at denne har sammenblandet hendes private handlinger og hendes tjenstlige aktiviteter, idet den begåede fejl var fuldstændig uafhængig af hendes arbejdsopgaver. Imidlertid bør et sådant klagepunkt forkastes, da tjenestemandens forpligtelse til at iagttage den værdighed, som hans stilling kræver, ikke blot gælder på det tidspunkt, hvor han udfører denne eller hin særlige opgave, men stedse er ham pålagt (Domstolens dom af 6.3.2001, sag C-274/99 P, Connolly mod Kommissionen, præmis 79-93 og 130; Rettens dom af 7.3.1996, sag T-146/94, Williams mod Revisionsretten, præmis 68).

129 Sagsøgeren har endelig foreholdt Ombudsmanden, at denne ikke har anset hendes bedømmelsesrapporter, hvori Ombudsmanden fandt, at hun gjorde en udmærket tjenstlig indsats, for at være formildende omstændigheder. Uanset den i sagsøgerens bedømmelsesrapporter indeholdte bedømmelse, og selv om Ombudsmanden i den anfægtede afgørelse fandt, at sagsøgerens effektivitet og kvalifikationer var uomtvistelige, har ansættelsesmyndigheden, henset til den alvorlige karakter af de anførte forhold og til sagsøgerens stilling og ansvar, dog med rette undladt at anse denne omstændighed for formildende ved pålæggelsen af sanktionen (jf. dommen i sagen Connolly mod Kommissionen, forenede sager T-34/96 og T-163/96, præmis 167).

130 Det følger af det ovenfor anførte, at dette anbringende bør forkastes i sin helhed.

Det fjerde anbringende om ligebehandling af mænd og kvinder og om ret til barselsorlov

Parternes argumenter

131 Sagsøgeren er af den opfattelse, at den anfægtede afgørelse, for så vidt som den har fået virkning, mens hun havde barselsorlov, tilsidesætter artikel 2, stk. 3, i direktiv 76/207 og artikel 10 i direktiv 92/85.

132 Ombudsmanden accepterer, at direktiv 92/85 principielt kan finde anvendelse, men har hertil anført, at direktivets artikel 10 kun forbyder afskedigelse af en gravid arbejdstager, for så vidt som afskedigelsen har forbindelse med sidstnævntes tilstand, og har nedlagt påstand om, at dette anbringende forkastes.

Rettens bemærkninger

133 For så vidt angår den påståede tilsidesættelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder konstateres indledningsvis, at chartrets artikel 23 påbyder overholdelse af princippet om ligestilling mellem mænd og kvinder på alle områder, herunder i forbindelse med beskæftigelse, og at princippet

om forbud mod forskelsbehandling af gravide arbejdstagere er fastsat i artikel 2, stk. 2, litra c), i direktiv 2006/54 og i artikel 10 i direktiv 92/85. Sagsøgerens skriftlige indlæg skal således forstås således, at de henviser til disse bestemmelser.

134 Personaleretten henviser til, at det i retspraksis er fastslået, at det er nødvendigt at sikre ligestilling mellem de mandlige og kvindelige arbejdstagere, der er ansat i EU's institutioner (Rettens dom af 28.1.1992, sag T-45/90, Speybrouck mod Parlamentet, præmis 48).

135 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren ikke godtgjort nogen omstændighed, som gør det muligt at påvise, at der foreligger en direkte eller indirekte forskelsbehandling, idet en sådan forskelsbehandling ikke kan udledes af den blotte omstændighed, at Ombudsmanden havde kendskab til sagsøgerens graviditet.

136 I mangel af omstændigheder, som gør det muligt at antage, at der foreligger en af sagsøgeren godtgjort direkte eller indirekte forskelsbehandling, tilkommer det ikke Ombudsmanden at bevise, at der ikke er sket tilsidesættelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder.

137 For så vidt angår den påståede tilsidesættelse af artikel 10 i direktiv 92/85, bestemmer vedtægtens artikel 1e, stk. 2, at tjenestemænd i aktiv tjeneste skal tildeles arbejdsvilkår, der opfylder passende sundheds- og sikkerhedsstandarder, der mindst svarer til de mindstekrav, der gælder i forbindelse med foranstaltninger, der vedtages på disse områder i henhold til traktaterne.

138 Direktiv 92/85 har til formål at forbedre arbejdspladsen ved beskyttelse af sundheden og sikkerheden for arbejdstagere, som er gravide. Dette direktiv binder således institutionerne, for så vidt som disse, inden for rammerne af deres organisatoriske autonomi og inden for vedtægtens grænser, skal sikre gravide arbejdstagere en beskyttelse, der svarer til den minimumsbeskyttelse, der er fastsat ved direktivet (jf. Personalerettens dom af 30.4.2009, sag F-65/07, Aayhan m.fl. mod Parlamentet, præmis 116).

139 Artikel 10 i direktiv 92/85 kan imidlertid ikke fortolkes således, at den forbyder enhver afskedigelse af en gravid arbejdstager. En afgørelse om afskedigelse, der er truffet i perioden fra graviditetens indtræden til udløbet af barselsorloven som følge af grunde, der ikke har forbindelse med graviditeten, er nemlig ikke uforenelig med nævnte artikel 10, dog på den betingelse, at arbejdsgiveren skriftligt har givet en berettiget begrundelse af afskedigelsen, og at afskedigelsen af den pågældende var tilladt efter lovgivningen og/eller praksis i henhold til bestemmelserne i direktivets artikel 10, nr. 1) og 2) (jf. Domstolens dom af 11.11.2010, sag C-232/09, Danosa, præmis 63).

140 For det første fremgår det klart af sagen, at sagsøgerens fjernelse fra tjenesten på ingen måde er forbundet med hendes graviditet. I øvrigt har sagsøgeren aldrig, hverken i processkrifterne eller i det mundtlige indlæg under retsmødet, påstået, at afgørelsen om fjernelse fra tjenesten skyldes den omstændighed, at hun var gravid.

141 For det andet har Ombudsmanden skriftligt i den anfægtede afgørelse angivet begrundelsen for afskedigelsen.

142 For det tredje gælder, at selv om vedtægten ikke indeholder en specifik bestemmelse, som udtrykkeligt fastsætter en undtagelse til forbuddet i direktivets artikel 10, skal den fortolkes således, at den tillader en sådan undtagelse i vedtægtens artikel 47, litra e), som fastsætter, at en tjenestemand i ekstraordinære tilfælde udtræder af tjenesten i tilfælde af en afgørelse om fjernelse fra tjenesten vedtaget efter en disciplinær forfølgning.

143 Det følger af det ovenstående, at dette anbringende bør forkastes.

Det femte anbringende om tilsidesættelse af omsorgspligten og af princippet om god forvaltningsskik

Parternes argumenter

144 Sagsøgeren har foreholdt Ombudsmanden, at denne besluttede at vente til den 19. maj 2010 med at indlede en disciplinær forfølgning, mens hun tværtimod skriftligt og ved fremsendelse af en lægeattest fra sin behandlende læge havde anmodet om, at proceduren blev afsluttet så hurtigt som muligt, henset til stressvirkningerne heraf, som påvirkede hendes graviditet. Sagsøgeren har endvidere bemærket, at proceduren blev gennemført, mens hun var gravid og derefter netop blevet mor, hvilket vidner om en tilsidesættelse af omsorgspligten fra Ombudsmandens side.

145 Ombudsmanden har gjort gældende, at dette anbringende skal forkastes.

Rettens bemærkninger

146 Det fremgår af sagen, at sagsøgeren den 25. november 2009 kontaktede Ombudsmanden og underrettede denne om hendes stresstilstand, som hang sammen med den igangværende procedure, og om, at denne tilstand kunne have negativ indvirkning på hendes graviditetsforløb. Ved skrivelse af 27. november 2009 underrettede Ombudsmanden sagsøgeren om, at han havde til hensigt at anmode sin rådgivende læge om at gøre sig bekendt med sagsøgerens helbredstilstand med henblik på at foreslå hende eventuelle foranstaltninger, som kunne mindske den disciplinære forfølgnings indvirkning på hendes og hendes kommende barns helbred. Som følge af udtalelsen fra institutionens rådgivende læge, hvorefter sagsøgerens helbredstilstand var skrøbelig, og en disciplinær forfølgning kunne have skadelig indvirkning på denne, vedtog Ombudsmanden den 18. januar 2010 afgørelsen om at udsætte handlingerne i forbindelse med den disciplinære forfølgning til et tidspunkt efter sagsøgerens barsel.

147 Det må konstateres, at det netop er af hensyn til omsorgspligten, at Ombudsmanden udsatte iværksættelsen af den disciplinære forfølgning.

148 Følgelig bør det femte anbringende forkastes.

3. *Erstatningspåstandene*

Parternes argumenter

149 Sagsøgeren har principalt nedlagt påstand om, at det fastslås, at en annullation af den anfægtede afgørelse indebærer betaling af de økonomiske rettigheder, som tilkommer hende for perioden mellem ikrafttrædelsesdatoen for fjernelsen fra tjenesten og Personalerettens afgørelse, hvorved denne annullation fastslås, med tillæg af morarenter at regne fra nævnte afgørelse.

150 Subsidiært har sagsøgeren nedlagt påstand om, at det fastslås, at Ombudsmanden tilpligtes at erstatte den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som hun har lidt som følge af den anfægtede afgørelse.

151 Under alle omstændigheder har sagsøgeren nedlagt påstand om, at Ombudsmanden tilpligtes at betale et beløb på 65 000 EUR i erstatning for den lidte ikke-økonomiske skade.

152 Ombudsmanden har nedlagt påstand om frifindelse for disse påstande.

Rettens bemærkninger

153 Det følger af fast retspraksis på personaleretsområdet, at en påstand om erstatning for en økonomisk skade skal forkastes, hvis den har nær forbindelse med en annullationspåstand, og denne er blevet forkastet (Personalerettens dom af 8.11.2007, sag F-40/05, Andreasen mod Kommissionen, præmis 277).

154 I det foreliggende tilfælde er der nær forbindelse mellem erstatningspåstandene og de forkastede annullationspåstande. For så vidt som undersøgelsen af annullationspåstandene ikke har påvist, at der foreligger noget retsstridigt forhold, der kan medføre et ansvar for Ombudsmanden, bør erstatningspåstandene forkastes.

155 Det følger af samtlige de anførte betragtninger, at Ombudsmanden i det hele må frifindes.

Sagens omkostninger

156 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 1, pålægges det, medmindre andet følger af dette reglements andet afsnit, ottende kapitel, den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I medfør af denne artikels stk. 2 kan Personaleretten, såfremt dette findes rimeligt, træffe bestemmelse om, at den tabende part kun pålægges at betale en del af sagens omkostninger eller slet ikke pålægges at betale sagsomkostninger.

157 Det følger af ovenstående præmisser, at sagsøgeren er den tabende part. Hertil kommer, at Ombudsmanden specifikt har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger. De foreliggende omstændigheder kan ikke begrunde anvendelsen af procesreglementets artikel 87, stk. 2, hvorfor sagsøgeren pålægges at bære sine egne omkostninger og at betale Ombudsmandens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

PERSONALERETTEN (Anden Afdeling):

1) Den Europæiske Ombudsmand frifindes.

2) BG bærer sine egne omkostninger og betaler Ombudsmandens omkostninger.

Rofes i Pujol Boruta Bradley

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. juli 2012.

W. Hakenberg
Justitssekretær

H. Kreppel
Afdelingsformand